

uskuda ja temma peale lota, — tohho pimmedust ja sedda weel meie päivil, kus ni paljo Jummal ja aealikko ello õppetust rahwa selka kühwatasse, peab weel nisuggust kurrati sisse usko leida ollema? tohoh! — toera söma aeg. —

Wadder, olleksid sa kuulnud ja näinud, kuidas Pawel nüüd omma jutlusfega Simo tantšitas, Tõnno aeas äeri peäle. Simul sai wimaks ni passa, et Pea suitses, nago jusla lattel kilmaga turro peäl. Siim läts ennast one jahhutama, agga ei tulnud ennast taggast. Pawel hüdis tagga järrel: Head teed, wi paljo terwist wanna kurratile tee ristide peäle, ja tullea mele, et ta sulle närtšude asjemele klasiid hakende ette marretšeks, siis saakšid ommeti middagi. Siim ei lausnud sannagi, läts ni, mis püssi woldid wilksid.

Pärrast ütles Pawel: Oh! mis nutto wäert halle luggo se on, et ristiinnimesed weel meie ajal nisugguse häbbematta ebba-usjuga ennäst rojastawad; Jummal hallastago nende peäle, neid on meie kallas teisi weel, kes nago Siim mõtlewad, et need, kes Jummalat palludes, ussinaste, truuseses moistusfega omma maad harriwad ja karja kaswatawad, ja Jummal õnnistusfega omma leiba tännoga woiwad süa, peawad jo leit wöllud (nõiad) ollema, eht middagi teadma.

Selle peäle läts Pawel lambri, tõi kannuga õllut ja ütles: „Wenuad riipame selle pahhandusse peäle marga, aiame rinnust alla pole, jo seält wimaks wälja waiub.“

Pärrast aeasime weel mõnne suggusi juttusid, mis ma sulle praego rätimatta jättan, lasseb Jummal meid weel selle mulla peäl ellada, eht juhtume siis tullematte päwade sees jälle kofko, siis woime jälle jutto aeada.

Agga wadder, mis ma piddin kitsima, mis sa arwad Pawli ja Tõnno põllo harrimisse wiisist? kas siniks mitte järrel katsuda? Ma ollin minnema näddala Romeldi Saguga kous, ja tunned tedda meest kül, wa' kowwa ollamisse mees. Weil tulli jut põllo usšist, ta ütles, et tal sedda wigga mitmel aeal egga tännawo la ei olrud; ta rätis just nisauma, tui Pawel ja Tõnno põllo harrimisest. Et nisuggust tarwilist asja kolme töššise mehhe käest ühte wiisi kuulsin, nulli mul waršise mõtte, sedda wadderile ärra rätida. Sa tead wadder, mul on ta nattuke põllo maad, kül tännawa ruggi lotust surest polle, us söi ärra, ma tahha Pawli ja Tõnno jutto järrel katsuda, te sa kuidas arwad, egga sa ommeti pahhaks ei panne, et ma sest sulle kõnnelesin.

Jutto jatkuks.

Tuhka Matsi poeg Mihkel olli pafso pallega pois. Mats piddas neid üksi tubliks mehheks, kes hea pafso pafsega. Mats olli kuulnud, et lihha söminne peab pafsuks teggema. Et ta nüüd siiddamest sowis, et ta poeg tubliks mehheks saaks, läts ta Sudi lihkonikko jure omma Mihklit poisiks pafsuma, kus tedda arwas